

ת"ד 32/03/13 - מדינת ישראל נגד שני אילוז

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

ת"ד 32-03-13 מדינת ישראל נ' אילוז

בפני השופט אבישי קאופמן
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שני אילוז

הנאשמים

גזר דין

בפתח הדיון הודיעה הנאשמת כי הסנגורית לא תוכל להתייצב עקב בעייה משפחתית והסכימה לקבלת גזה"ד בלא נוכחות הסנגורית בדיון היום.

הנאשמת שבפניי הורשעה, כמפורט בהחלטתי מיום 22.11.15, בעבירות של **נהיגה בקלות ראש, נהיגה בדרך הגורמת נזק, וגרימת חבלה של ממש**. האירוע הרלוונטי הינו תאונת דרכים שהתרחשה ביום 2.9.12 בסמוך לשעה 7 בבוקר. באותה עת נהגה הנאשמת ברכבה ברחוב שז"ר בנהריה ופגעה בהולכת רגל, גב' אנאיד דודיאן, אשר חצתה את הכביש במעבר החצייה המסומן במקום משמאל לימין בכיוון נסיעת הנאשמת. כתוצאה מהפגיעה נגרמו להולכת הרגל חבלות רבות, היא פונתה לבית החולים שם אושפזה ועברה ניתוחים. הנאשמת זוכתה מעבירה של אי מתו אפשרות לחצייה בבטחה במעבר חצייה מאחר והתברר כי מעבר החצייה חסר את האישור החוקי הדרוש.

גב' דודיאן סיפרה כי כתוצאה מהפגיעה אושפזה למשך קרוב לשלושה חודשים סבלה משברים שונים ועברה שני ניתוחים. והיא ממשיכה וסובלת (נכון למועד עדותה בפני בחודש מאי 2014) מכאבים, מתקשה לישון, ולא חזרה מאז לעבודה, כאשר לנוכח גילה, היא אינה מצפה עוד לשוב לעבודה.

עיון במסמכים הרפואיים שהוגשו מגלה כי הנפגעת סבלה משברים בכתף ובאגן, עברה ניתוחים כאמור ומועמדת לניתוח נוסף בכתף בהמשך. לא הוצגו מסמכים עדכניים לאחר שנת 2013.

המאשימה טענה כי בתיק זה מן הראוי להטיל על הנאשמת עונש של מאסר בפועל, והפנתה למקרים בהם נגזרו עונשי מאסר בפועל על נהגים שגרמו לתאונות קשות, גם אם לא קטלניות. לצד עונש זה עתרה המאשימה לפסילת רשיון נהיגה לתקופה של שנתיים לפחות ועונשים נלווים.

מנגד **הסנגורית** הפנתה לגזרי דין קלים בהרבה, בהם נגזרו על נהגים עונשי פסילה לתקופות של 6 עד 11 חודשים, בלא עונש של מאסר בפועל. הסנגורית טענה לאשם תורם של הנפגעת, ולרשלנות רגעית של הנאשמת שאינה מאפיינת

את דרך נהיגתה. הסנגורית הפנתה לעברה התעבורתי המקל של הנאשמת ולנסיבותיה האישיות המצדיקות הקלה.

בדין מיום 23.12.15 הצעתי לנאשמת לבצע עונש של ש"צ, עובדה שתביא להקלה ברכיבי ענישה אחרים. הנאשמת קיבלה את ההצעה תוך פסילת רשיונה עד תום ההליכים. שירות המבחן הגיש בעניינה של הנאשמת תסקיר שמצא אותה מתאימה לעונש מסוג זה והמליץ על ש"צ בהיקף של 250 שעות.

מתחם הענישה בנסיבותיו של התיק דנן:

בתיקון מס' 113 לחוק העונשין, נקבע ככלל כי העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו (סעיף 40 לחוק). עקרון זה פורש בפסיקת בית המשפט העליון כעקרון הגמול (ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל).

תאונות דרכים גורמות לתוצאות שונות, החל במקרים בהם נגרם נזק לרכוש בלבד ועד תאונות קטלניות בהם מקפחים מעורבים את חייהם. התאונה דנן אינה קטלנית, אולם תוצאתה קשה, מצויה בצד החמור של קשת התאונות, ומצדיקה ענישה הולמת. כפי שכבר נקבע לא אחת "הלכה ידועה היא, שחומרת הענישה בעבירות תעבורה גדלה ככל שחומרת הפגיעה בנפגע התאונה ונזקיו גדלים...".

ראו לדוגמא עפ"ת 37974-07-12 סנדרוביץ' נ' מדינת ישראל, עפ"ת 64042-12-15 אמוץ פרבר נ' מדינת ישראל.

ההלכה הפסוקה היא כי בכל הנוגע לגרימת תאונות דרכים קטלניות עקב נהיגה רשלנית, הענישה תיגזר בראש ובראשונה מרמת הרשלנות שגילה הנאשם בנהיגתו:

"נדמה שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונות דרכים קטלניות ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה. השני, בדרך-כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות".

ע"פ 6755/09 ארז אלמוג נ' מדינת ישראל.

יש להדגיש כי התאונה דנן אינה ברמת חומרה של תאונה קטלנית, וסבורני כי אף אינה בדרגת הפגיעה הגבוהה ביותר המתקרבת לחומרה זו, כדמות המקרים עליהם דיבר בית המשפט העליון ברע"פ 3764/05 ורד בן זוויה נ' מדינת ישראל. הנפגעת נחבלה חבלה של ממש, סבלה כאבים רבים, עברה תקופה קשה של טיפול ואין ספק כי היא תוסיף ותסבול ממגבלות, כאבים והשלכות של התאונה לכל ימי חייה. עם זאת, אין המדובר בחבלה אשר הפכה אדם בריא

לחלוטין לשבר כלי מוחלט. לצד הסתייגות זו, דומה שהכללים לקביעת העונש הראוי הינם אותם כללים, למעט הכלל כי העונש הראוי הוא של מאסר בפועל. ו"השורה התחתונה" היא כי אמת המידה הקובעת היא רמת הרשלנות.

פרט לרמת הרשלנות וחומרת הפגיעה המבחינה בין מקרה למקרה, יש לבחון גם את סוג הרשלנות שגרם לתאונה, ואף בהקשר זה יש הבדל גדול בין המקרה דנן למקרה כגון זה שנדון בעניין טשלה. כפי שהסביר בית המשפט המחוזי בע"פ 4208/07 **מדינת ישראל נ' נאפוז אבו שריקי**, יש להבחין:

בין התנהגות נהג, הננקטת מתוך בחירה מודעת, כגון נהיגה במהירות גבוהה, אי ציות לתמרור או לרמזור, עקיפה בפס לבן, נהיגה ברכב לא תקין וכיוצא באלה דוגמאות בהן נתונה בידי הנהג האפשרות שלא לפעול בדרך שגרמה לתאונה, לבין נהיגה מסוימת שאינה נעשית מתוך בחירה הנהג, כגון תגובה לא מקצועית להחלקת הרכב, עליה לא מקצועית משולי הדרך לכביש, כניסה לעקומה בזווית לא מתאימה, תגובה מבוהלת לאירוע מפתיע וכיוצא באלה דוגמאות בהן נגרמות תאונות על רקע חוסר מיומנות של הנהג או חוסר תשומת לב שלו לשביר שניה. בעוד שלענישה מחמירה במקרים הראשונים יש הצדקה מוסרית ועניינית, והיא יכולה להרתיע אחרים מלנהוג באופן מודע ומבחירה, בצורה מסוכנת, הרי שאין זה מוצדק ואין זה מועיל להעניש בחומרה על נהיגה לא מיומנת או על שביר שניה של חוסר תשומת לב, שכל אדם חשוף להן ואין הן נעשות מתוך בחירה או מזלזול בכללים.

במקרה דנן, אין לייחס לנאשמת נהיגה פוחזת, עבירה על חוקי התנועה או רשלנות מתמשכת לאורך זמן. בהתייחס למידת הרשלנות קבעתי **בהכרעת הדין** כי "סבורני כי משמיעת העדויות עולה בבירור שהנאשמת התקרבה למעבר החצייה במהירות לא גבוהה יחסית, בוודאי נמוכה מהמהירות החוקית, הולכות הרגל החלו לחצות את הכביש כאשר היו במרחק בטוח מהרכב, אלא שבעת שירדו למעבר החצייה הוסטה תשומת ליבה של הנאשמת מהכביש והיא הביטה במראה הפנימית אל בנה. כאשר החזירה את מבטה לכביש, היה הדבר בקרבת המעבר, ועקב הסנוור לא מבחינה הנאשמת כלל בשתי הולכות הרגל".

המדובר ברשלנות ברמה בינונית-גבוהה, אליה התלוו גורמים נוספים שהביאו לתוצאה המצערת, אולם כאמור אין מדובר בנהיגה פרועה או רשלנות ממושכת. לפיכך, כאמור לעיל אינני סבור כי הענישה לה טענה המאשימה היא הענישה הראויה במקרה דנן, וזאת הן מבחינת דרגת הרשלנות והן מבחינת חומרת הפגיעה. בהקשר זה אף אין להתעלם מהעובדה כי המאשימה לא הצליחה לסתור טענות ההגנה כי מעבר החצייה במקום לא אושר כדין, לפיכך הנאשמת זוכתה מעבירה זו. מנגד, אף אינני שותף לעמדת ההגנה לפיה מדובר ב"חלקיק שנייה" של חוסר תשומת לב. בעת נהיגה אדם חייב להתרכז בה. המדובר בפעולה יומיומית ושגרתית אמנם, אך גם מסוכנת המצריכה תשומת לב מלאה. בנהיגה בתחומי העיר חייב אדם להיות מרוכז וזהיר במיוחד, ושבעתיים כאשר הוא מתקרב למעבר חצייה - גם אם לא אושר כחוק - או מקום בו צפויים לחצות אזרחים את הכביש. הסטת תשומת לב לגורם אחר אינה רשלנות של חלקיק שנייה. אין מדובר באיחור בתגובה, או חוסר מיומנות בנהיגה. המדובר ברשלנות שמעבר לכך וכאשר היא גורמת לתוצאה כמו במקרה זה, היא מצדיקה ענישה הולמת.

לאור האמור לעיל לאחר ששבתי ועיינתי בפסיקה שלעיל, הפסיקה אליה הפנו אותי באי-כוח הצדדים ופסיקה נוספת בעניין תאונות דרכים שגרמו לחבלות קשות, מסקנתי היא כי **מתחם הענישה הראוי במקרים הדומים למקרה שבפניי**

הוא של מאסר מותנה לצד פסילת רשיון נהיגה לתקופה משמעותית בת 12 עד 30 חודשים.

הענישה הראויה במקרה דנן:

כאמור לעיל, אינני סבור כי מדובר במקרה המצדיק עונש של מאסר בפועל, כך שהמחלוקת העיקרית בה יש להכריע היא תקופת פסילת הרשיון.

מאחר והנאשמת הסכימה לקבל על עצמה **רכיב ענישה נוסף של שירות לתועלת הציבור**, נבחנה בידי שירות המבחן ונמצאה מתאימה לעונש זה, סבורני כי הדבר משנה את מתחם הענישה, כך שלצד עונש השל"צ יש להטיל פסילת רשיון בת 8 עד 18 חודשים.

כשאני בא לקבוע את תקופת הפסילה, אינני סבור כי הנאשמת הינה בחזקת "נהגת מועדת" אשר יש להרחיקה מהכביש לשם הגנה על הציבור. מסקנה מסוג זה לא עולה מנסיבות התאונה או מעברה התעברותי של הנאשמת אשר כולל שתי הרשעות בוותק נהיגה של 19 שנים.

הענישה במקרה דנן מוצדקת הן כגמול על העבירה ותוצאתה והן כהרתעה לנאשמת להזכירה את ההכרח שבנהיגה זהירה ומלאת תשומת לב למתרחש בדרך.

בנסיבות אלה, סבורני כי עונש השל"צ אותו הסכימה לקבל על עצמה הנאשמת הינו ראוי. לנאשמת נערכה, יחד עם שירות המבחן תכנית לשל"צ בהיקף של 250 שעות. המדובר בסדר גודל של חמש שעות שבועיות במשך כשנה בהן תיאלץ הנאשמת לתרום מזמנה לטובת הציבור. המדובר הן בענישה מכבידה וראויה והן "בתזכורת" לנאשמת, אם הדבר דרוש, למקרה דנן ותוצאותיו.

לאור עברה המקל של הנאשמת ויתר טיעוני הסנגורית לקולא, ראיתי לנכון לקבוע את תקופת הפסילה **בקצה הנמוך של המתחם, דהיינו 8 חודשי פסילה**.

עוד ראיתי לנכון, חלף הטלת קנס לטובת אוצר המדינה להטיל על הנאשמת **לפצות את הנפגעת**. המדובר בתשלום סמלי, שאין בו כמובן לפצות את הנפגעת על פגיעותיה - נושא אשר בוודאי מטופל מול חברת הביטוח בהליך נפרד - אולם יש בו כדי להביא את חרטה של הנאשמת בפני הנפגעת ויש לקוות כי כך יתקבל אצלה.

אשר על כן, אני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

אני דן את הנאשמת **לחודשיים מאסר על תנאי למשך שנתיים**, והתנאי הוא שהנאשמת לא תעבור בתקופה הנ"ל עבירה של נהיגה בזמן פסילה.

אני פוסל את הנאשמת מלקבל או מלהחזיק רשיון נהיגה לתקופה של שמונה חודשים.

הפסילה תחושב מיום הפקדת הרשיון בהתאם להחלטה בדבר פסילה עד תום ההליכים שניתנה ביום 23.12.15.

אני מחייב את הנאשמת, ב-"צו שירות לתועלת הציבור" לבצע שירות לציבור בהיקף של 250 שעות אשר יבוצע במשך שנה, לפי התוכנית, אשר הוכנה בהסכמת הנאשמת, על ידי שירות המבחן והכל בהתאם לפירוט ולתנאים, כמפורט ב-"צו השירות".

הנאשמת מוזהרת כי הפרת תנאי צו השל"צ תביא להפקעתו ולגזירת דינה מחדש.

אני פוסל את הנאשמת מלקבל או מלהחזיק רשיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים וזאת על תנאי

למשך שלוש שנים והתנאי הוא שהנאשמת לא תעבור עבירה של גרימת נזק לאדם בתאונת דרכים.

אני פוסל את הנאשמת מלקבל או מלהחזיק רשיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים וזאת על תנאי

למשך שנתיים והתנאי הוא שהנאשמת לא תעבור אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או השניה לפקודת התעבורה.

אני דן את הנאשמת לתשלום פיצוי לנפגעת בסך 2,000 ש"ח.

הסכום ישולם ב- 4 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מתאריך 30.8. על הנאשמת לפנות למזכירות בשעות הקבלה לשם קבלת שוברי התשלום.

המאשימה תעביר למזכירות את פרטי הנפגעת לשם העברת התשלומים.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי בחיפה.

יש להמציא את ההחלטה לשירות המבחן.

ניתן היום, 10 ב-10 יולי 2016, במעמד הנאשמת, וב"כ המאשימה עו"ד סעד.